

til Raadighed, har man her regnet med en aarlig Uddannelse af 800 Mand. Ærede Medlemmer vil sige, at der er et stort Spring derfra til de 3 000 Mand, vi foreslog. Men det hænger sammen med, at vi i sin Tid sagde, at selv om der kun kan antages paa det givne Tidspunkt at være Brug for en Styrke af en halv Snes Tusind Mand eller derop imod, saa vil det være hensigtsmæssigt at have et større Antal uddannet, idet vi jo maa regne med en længere Periode, hvor en Bevogtningstjeneste kan blive fornøden; og da de Mennesker, der her er Tale om, er Folk, der efter deres Uddannelse gaar hjem til deres sædvanlige daglige Gerning, vil det være i høj Grad hensigtsmæssigt, at man har Muligheden for en lignende Ombytning af Styrken, som vi anvendte i Sikringsstyrkens Tid.

Ud fra samme Betragtning vilde jeg mene, at det vedblivende maa anses for hensigtsmæssigt, at der uddannes et saadant Antal, at man kunde have ikke blot en enkelt Styrke til Raadighed, men et Par Gange det Tal, der regnes med som Nøvendighed, saaledes at Muligheden for en Ombytning maatte blive bevaret. En saadan Uddannelse af et større Antal vilde uden nogen som helst praktisk Vanskelighed kunne gennemføres, idet den Opgave, der med Hensyn til Uddannelsen vil blive stillet til det Antal Befalingsmænd, der findes indenfor Landvagtkorpsen, er saa behersket, at man uden Vanskelighed kunde lade uddanne betydeligt flere, end man har regnet med Uddannelsen af i dette Forslag.

Dernæst maa jeg nævne, at der foreslaas en Uddannelsesetid af 4½ Maaned og 3 Indkaldelser. Vi havde i sin Tid tænkt os en Uddannelsesetid af 4 Maaneder og 2 Indkaldelser. Jeg ved ikke, hvilke Grunde der har bevæget den højtærede Minister til at fravige dette, men det er jo et Spørgsmaal, som kan blive Genstand for Diskussion.

Naar vi kommer til Korpsens Udrustning, hvorom nærmere Bestemmelser jo savnes, saa har allerede de saakaldte Skytsgrupper udstyret med Minekastere været nævnt her. Jeg ser ikke ret, hvilken Hensigtsmæssighed der skulde være forbundet med at indføre et saadant nyt Vaaben og saadanne nye Afdelinger herhjemme. Jeg antager, at vi vil kunne komme til en nærmere Forhandling om det, men jeg skulde dog tro, at de Opgaver, som den højtærede Minister har tænkt sig løst af disse Grupper, maatte kunne løses paa anden Maade med Anvendelse af Materiel, som vi allerede raader over, af den ene eller anden Karakter. Det vil vi dog bedst kunne drøfte, naar vi

først har faaet at vide, hvilken Begrundelse der ligger bag den højtærede Ministers Forslag i denne Henseende.

Jeg maa indrømme, at jeg er ikke mere begejstret over Tanken om de korte Geværer end de andre ærede Talere, der har udtalt sig derom. Jeg er lidt ked af, at den højtærede Minister har fremsat dette Forslag, thi derved har han ligesom givet de Herrer paa den anden Side et billigt Agitationsmiddel, og de er egentlig ikke saa gode, at de fortjener det. For min Del vilde jeg derfor ønske, at dette Forslag ikke havde været fremsat, og i hvert Fald kan jeg ikke se, hvad der skulde bevæge Tinget til at vedtage en Udgift til en saadan Forandring af den Bevæbning, der her er Tale om. Men jeg tænker mig, at det hører til de Punkter, som man ogsaa uden alt for stor Vanskelighed vil kunne komme ud over.

Dernæst vender jeg mig til Spørgsmaalet om Mandskabets Antagelse. Der har den ærede Ordfører for Partiet Venstre og den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti talt stærke Ord for den tvungne Værnepligts Bevarelse. Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti naaede i saa Henseende saa vidt, at han erklærede Afskaffelsen af den tvungne Værnepligt i Danmark for at være grundlovsstridig. Jeg har jo hørt denne Opfattelse før, men jeg tror dog, at den gaar noget ud over, hvad man med Rimelighed kan fastholde under politiske Drøftelser herhjemme. Hvis der virkelig i Grundlovens Ord skulde ligge den Betydning, at hele det vaabendygtige Mandskab i Danmark skulde være til Raadighed for det danske Militærvæsen, saa er denne Grundlovsbestemmelse jo for længst brudt, og den er i meget høj Grad brudt ved Militærordningen af 1922, efter hvilken Forholdet er dette, at af en Snes Tusind vaabendygtige Mand udtages der paa de aarlige Sessioner omkring ved 1/3 til at være Soldater. Nej, den hele Tanke, som der er fremme, er uden Holdbarhed og uden Grundlag.

Naar man dernæst siger om den almindelige Værnepligt, at denne skal være Garantien for, at intet Parti, ingen Magthaver i nogen Situation begaar Statskup eller gennemfører Revolution her i Danmark, i det hele taget med voldsomme Midler sætter sig i Besiddelse af Herredømmet her i Landet, ja, saa har jeg ofte hørt denne Opfattelse af den almindelige Værnepligt; men naar jeg ser ud over Europas Historie fra det Tidspunkt, da den almindelige Værnepligt blev indført, og til den